

ALBA Nevis

Alba Nevis

ALBA NEVIS (Unger Ilona)

"AZ ÉRDEKES UTSÁG" bevezetője
IX. 1916

Már vagy kilenc órája izgat a kérdés: miért és hogyan készíthet az ember önmagáról életrajzot? Van egy dolog, amitől lelkem egész gögjével underodom: a panaszkodás, és ha őszinte adatokat akarnék adni, az életem kis herdó-bordáit, a javarészt igénytelen történéseket, — a panaszkodásnak és sirámoknak vasabroncsa kellene hogy körülfogja. Pedig az én életem elég szép, meleg és becézgető volt nagyjában eddig, igen kis bántások értek csak; olyanok, amíg a lelkemig el sem is hatoltak. És mégis panaszkodnom kellene, — belső konfliktusaim és harcaim miatt, amik rajtam kívül, bizonyísten, nem tartoznak senkire-másra!

Ma véletlenül keserü a szájamize és elgondolom, hogy egyszer bizonyosan jobban is lesz és nőutódainknak az írásban, talán több és szebb öröm-fű, siker-virág kerül a sarlója alá. Nekünk tulságosan sok részünk jut a gazból, meg a semmiből. — No, mégis csak panasz!

Azért nem kell engem féltetni; a legszivó-

sabb race vagyok ; ha százszor eselem az akadályverseny-futásban, százegyedikszer is talpra állok. Őserősek a lábaim ; a mármarosi hegyek, — amik közt felnöttem, — megedzették, betrenn-rozták őket egy egész életre. Hatalmas, drága hegyeim, valami mámoros vágyás fog el, ha rájuk gondolok, sokszor megesett, hogy álmodtam is róluk, — mint ahogy más lány a szerelmeséről álmodik, — és még az ébredésem is — náluklétem után — szent és remegő izgalommal volt teljes. Ott kezdődött számomra minden, kis sápadt gyereklekemben ; az élet, az írás, talán nyolcesztendőskoromban. Mezitlábás patakgyázolások, mogyorószedés, irgalmatlan hegyek megjárása, öreg kisasszonyokkal való barátkozás, leereszkedés rongyos, nyomoru rúthén asszonyok — Paraszok és Nucák — fapadkáira, száraz málékenyereik tiltott és mohó megevése, az első megtanult orosz szavak . . . ó, mindez ha eszembe jut : nyugtalan leszek, mint a zabbal élő és sokat pihent paripa. Szeretnék visszabítangolni a kis faluba, amiről itt Pesten talán senkise tud, — Dombó a neve, — szeretném meglátni a régi házukat, az orvosi lakot : kék a fala, előtte kert van, egy nagy akácfával, ami őszidőn, a nyitott

ablakon behullatta sárga levelét a zongoránk öreg billentyűire. Szeretném meglátni a két szürkülőhajú Medvecky-lányt, (Istenem, vajjon megvannak-e még?) a kis törpe, öreg tejesasszonyt, akit az anyám tréfásan *neviszkának* (menyecs-kének) szólított. Meg a kiszáradt, elsanyarodott szegény embereket, akik betegségük legeslegvégső stádiumában jöttek receptért az édesapámhoz, de akkor olyan szívhezszólóan könyörögtek : „Pan doktor, velikimorsnyi . . . !“

Jaj, de forrón, de nagyon vágyom minderre és évek óta készülök már az utra. Nem mérész vágy ez, pár korona, meg egy kis kényelmetlenség árán valóra válthatom. Az idén mentem volna, de szétütött közöttük az árvíz s nem okvetlenül kell, hogy az álmaim helyén a legképzeltetlenebb pusztulást leljem. Hát majd jövőre.

